

[Kurt Hansen]

at disse to instanser er blevet enige, udsender arbejdsdirektoratet en rundskrivelse til alle arbejdsmarkedsnævn, hvor der står, at der skal varsles. Men pludselig må der være nogle høje herrer med stor indflydelse, enten i ministeriet eller i direktoratet, der har fået omgjort denne enighed og det cirkulære, der er udsendt til arbejdsmarkedsnævnene. Hvem har kompetence til at foretage en sådan ulovlig handling?

Der er intet i loven, der overhovedet kan hjemle den mindste tvivl om, at der skal varsles i dette tilfælde, og at arbejdsgiveren skal betale de 100 kartonnagearbejdere deres løn i mindst 30 dage. Jeg vil gerne bede arbejdsministeren om klart at tilkendegive, i hvilket stykke i arbejdsløshedslovens § 23 han kan finde bare gnist af antydning af en lovhjemmel til det kontracirkulære, der blev udsendt til det første cirkulære, som sagde, at der skal varsles.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Nu skal man jo være varsom med at blive kvalt i love og paragraffer.

Det, det her drejer sig om, er spørgsmålet om hjemsendelse på grund af arbejdsmangel i kølvandet af en konflikt. Hr. Kurt Hansen har, så vidt jeg kunne forstå det, erkendt – for han modsagde ikke i sit opfølgende spørgsmål den antagelse, jeg gjorde gældende – at der ikke er tale om en afskedigelse i normal forstand. Det var der eksempelvis heller ikke tale om i foråret i forbindelse med den grafiske konflikt.

Konsekvensen af hr. Kurt Hansens meget spidsfindige, meget raffinerede juridiske fortolkning af bestemmelserne, som jeg i øvrigt ikke deler, ville være, at de pågældende mennesker skulle afskediges fra deres arbejdspladser og altså ikke have den naturlige ret til at vende tilbage til deres arbejdspladser. Jeg ville personlig være meget, meget nervøs, hvis man skabte præcedens for, at folk, der midlertidigt hjemsendes på grund af arbejdsmangel i forbindelse med en arbejdskonflikt, skal miste det tilhørsforhold til deres arbejdsplads, som ligger i den hidtidige fortolkning af arbejdsretten og bestemmelserne om varsling.

Jeg skal i øvrigt love folketingets arbejdsmarkedsudvalg, at så snart vi er færdige med

denne overvejelse i udvalget under landsarbejdsnævnet, vil vi orientere udvalget herom.

Kurt Hansen (VS):

Nej, der er bestemt ikke tale om, at jeg anlægger nogen raffineret juridisk fortolkning af tingene.

Jeg er helt enig i det, arbejdsdirektoratet fastslår i et brev til arbejdsministeriet af 18. februar 1981, hvor de bl.a. siger, at der ikke er garanti for, at alle disse 100 kartonnagearbejdere kan komme tilbage, og »... af nævnte årsag er direktoratet af den opfattelse, at der skal varsles i det konkrete tilfælde«. Dette bekræfter arbejdsministeriet, og det er enigt i, at det i den situation, som er beskrevet i arbejdsdirektoratets skrivelse af 18. februar 1981, må påhvile en arbejdsgiver at varsle i overensstemmelse med arbejdsløshedslovens kapitel 5 a. Det er helt klart, der er ingen tvivl, og denne helt klare fortolkning både i ministeriet og i direktoratet fører til det omtalte cirkulære, som siger, at der skal varsles.

Jeg vil gerne spørge helt konkret: hvilken indflydelse har arbejdsdirektør Kaj Westergård haft på det kontracirkulære, som siger, at der ikke skal varsles, så arbejdsgiveren bliver sparet for løn i 30 dage til 100 kartonnagearbejdere? Jeg vil også gerne spørge: hvilken indflydelse har departementschef i arbejdsministeriet Jens Wandall haft på dette kontracirkulære?

Jeg vil gerne bede om aktindsigt i denne sag, hr. arbejdsminister. Er det sådan, at vi kan få tilstillet enhver skrivelse, enhver korrespondance, der har været i denne sag, så der kan blive skabt klarhed over de juridiske fiksfakserier, der er foregået mellem direktoratet og ministeriet for at spare arbejdsgiveren for den lønudbetaling, han ellers ville være nødsaget til at foretage, nemlig løn i 30 dage til 100 kartonnagearbejdere? Jeg kan godt antydningvis nævne over for arbejdsministeren, at jeg ved, at de to omtalte personer har haft en finger med i spillet i forhold til kontracirkulæret.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Nu er der vel egentlig ikke noget overraskende i, at lederen af en institution vil have fingeren med i spillet, når det gælder udsendelse af skrivelser fra hans egen styrelse. Der